

Arrest

nr. 266 961 van 19 januari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 1991 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 december 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 14 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 15 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

*Volgens uw verklaringen beschikt u over de Marokkaanse nationaliteit en bent u van gemengde etnische origine: uw vader is Sahrawi en uw moeder is van Berberse afkomst. U bent afkomstig uit Guelmim gelegen in de Westelijke Sahara te Marokko. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. Uw vader stierf een natuurlijke dood. Uw moeder, twee broers en twee van uw zussen wonen nog in Marokko. Een andere zus woont in Nederland. U hebt geen godsdienst. U voltooide de lagere school in Marokko, maar studeerde niet verder. U volgde nog een korte opleiding als lasser in Agadir. In Marokko was u aangesloten bij de Socialistische Unie van Marokko. U oefende geen officiële functie uit binnen deze organisatie. U nam sinds de jaren '80 deel aan betogingen van de Sahrawi tegen het Marokkaanse bestuur in de Westelijke Sahara. U uitte op deze wijze uw ontevredenheid over het feit dat er voor de Sahrawi geen werk voorzien werd door de regering, noch financiële bijstand. U scandeerde daarbij slogans. Tijdens dergelijke betogingen werd u geregeld opgepakt door de politie. U werd telkens na een korte opsluiting vrijgelaten. Tijdens uw gevangenschap werd u echter mishandeld. U kende nooit problemen met de gerechtsinstanties in Marokko en werd nooit veroordeeld. In 1981 werd u tijdens uw deelname aan een dergelijke betoging opgepakt door de politie. U werd toen gedurende een week vastgehouden in Cassablanca. In de jaren '90 werd u eveneens eens meegenomen door de politie toen u deelnam aan een protestactie. U werd toen drie dagen opgesloten in een politiekantoor te Agadir. Omwille van uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten wilde u graag Marokko verlaten. U werkte enige tijd tot 1990 als ploegbaas in de granenfabriek 'Mattahan Molens' in Guelmim. In die periode verkreeg u een toeristenvisum voor België en besloot u te vertrekken. In het bezit van een officieel Marokkaans paspoort waarin een Belgisch visum was ingesloten verliet u Marokko in de negende of tiende maand van 1991. U reisde vanuit Tanger per boot naar het Spaanse Gozeran. U bereikte België in 1991. U probeerde hier werk te vinden, maar dat was moeilijk. U was een tijdje dakloos in België. In de loop van 2000 en 2008 diende u aanvragen tot regularisatie in, maar deze werden telkens geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. U bent in België actief voor een organisatie begaan met de toestand in de Westelijke Sahara van Marokko. Deze organisatie streeft de onafhankelijkheid van de Westelijke Sahara na. Sinds 2009 bent u echter ziek, u bent met name een alcoholist, waardoor u niet meer deelneemt aan dergelijke activiteiten. Via uw telefonische contacten met uw moeder vernam u dat u nog steeds gezocht wordt door de lokale politie. Op 24 oktober 2018 diende u hier **een eerste verzoek** om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen identiteitsdocumenten neer. U legt een attest neer van een "L'Association de la Communauté Sahraouie en Belgique", gedateerd op 22 december 2018, daarnaast legt u ook een medisch attest neer uit 2008 en enkele documenten met betrekking tot uw aanvragen tot regularisatie in 2000 en 2008.*

Op 3 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) in uw hoofd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep in tegen deze beslissing, doch op 8 september 2020 bevestigde deze instantie de appreciatie van het CGVS.

*U blijft in België en dient op 19 oktober 2020 **een tweede verzoek** in en stelt in kader hiervan dat uw problemen er nog steeds zijn. Als u teruggaat, zo geeft u aan, zal u problemen met de politie krijgen omwille van uw activiteiten toen u daar was. U volgt het nieuws op de radio en de Marokkanen en de mannen van het Polisario vechten nog steeds tegen elkaar. Daarenboven hebt u niemand meer in Marokko. U legt geen bijkomende documenten neer in kader van uw actuele aanvraag.*

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk omwille van uw betrokkenheid bij acties van de Sahrawi in Marokko problemen te hebben gekend.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS geweigerd werd omdat (i) er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven, met name de vervolging door de Marokkaanse autoriteiten wegens uw deelname aan protesten van de Sahrawi tegen het Marokkaanse bewind in de Westelijke Sahara in de jaren '80 en begin jaren '90 daar (1) u reeds in 1991 in België aankwam maar pas in 2018 een verzoek om internationale bescherming deed en deze laattijdigheid van uw verzoek uw ingeroepen vrees ernstig in het gedrag bracht, (2) u Marokko verliet met uw eigen paspoort, wat erop wees dat u op het ogenblik van uw vertrek uit Marokko niet in de negatieve aandacht stond van de Marokkaanse autoriteiten, (3) u geen enkel origineel begin van bewijs van uw identiteit neerlegde, hetgeen een negatieve impact had op uw algemene geloofwaardigheid, (4) u een zwak politiek profiel had daar (a) u slechts een eenvoudige betoger was en geen specifieke rol uitoefende of geweld gebruikte tijdens de betogingen waaraan u deelnam, (b) u enkele keren werd opgesloten door de Marokkaanse politie maar steeds na korte tijd werd vrijgelaten, (c) u nooit voor het gerecht werd gedaagd noch veroordeeld, en (d) u na uw laatste opsluiting in 1988 nog enkele jaren in Marokko bleef en uit ging werken, waaruit evenmin bleek dat u in de periode voor uw vertrek uit Marokko geviséerd werd door de autoriteiten met het oog op vervolging, (5) u geen eenduidige verklaringen aflegde over uw politieke activiteiten en met name (a) bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde twee maanden te zijn opgesloten in Casablanca en op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde een week te zijn opgesloten, (b) bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde sympathisant te zijn van de "Socialistische Unie van Marokko" en op het Commissariaat-generaal eerst verklaarde lid te zijn, dan aangesloten te zijn geweest, maar geen lidkaart ervan neerlegde, (ii) u niet aannemelijk maakte dat u in België politiek actief was in de strijd voor onafhankelijkheid voor de Westelijke Sahara omdat (1) u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte dat u actief was voor de Vereniging van de Sahrawi Gemeenschap in België, (2) uw verklaringen over uw activiteiten voor deze vereniging niet intern coherent waren, aangezien u enerzijds beweerde in deze vereniging actief te zijn en anderzijds verklaarde sinds 2009 geen activiteiten meer ervoor uit te voeren aangezien u ziek werd, (3) u geen officiële functie bekleedde in de vereniging, (4) u weinig op de hoogte was van de organisatiestructuur van de vereniging, aangezien u de naam ervan moest aflezen van het neergelegde attest en geen informatie kon geven over de leidinggevenden van de vereniging, (5) u niet op de hoogte was van de laatste activiteiten van de vereniging in België, (iii) de door u neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet konden ombuigen, omdat (1) er gezien voorgaande ernstige bedenkingen bestonden aangaande de authenticiteit van het neergelegde attest van de Sahrawi gemeenschap, dit attest vermeldde dat u aan alle activiteiten van de vereniging zou hebben deelgenomen, hetgeen u geenszins kon aantonen, documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien voorgaande hier niet het geval was, en het stuk overkwam als een complaisancestuk gemaakt voor de asielprocedure dat geen bewijs vormde van vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (2) het medisch attest betreffende uw eerdere aanvragen tot regularisatie niets toevoegde aan uw asielrelaas en (3) de documenten betreffende uw aanvragen tot regularisatie geen ander licht konden werpen op de gemaakte beoordeling inzake uw verzoek om internationale bescherming en (iv) uw medische problemen geen verband hielden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, u zich voor de beoordeling van medische elementen diende te wenden tot de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en u geen medische attesten neerlegde met betrekking tot uw medische toestand. De RvV bevestigde de appreciatie van het CGVS. U diende geen cassatieberoep in tegen deze beslissing.

Het behoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek in kader van uw actuele verzoek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS temeer u, gepeild waarom u actueel in Marokko nog problemen zou ervaren, geen concrete bewijzen aanreikt. U komt immers niet verder dan 'ik volg het nieuws op de radio (...) de problemen zijn nog steeds aan de gang tussen de Marokkanen en de mannen van het Polisario, die tegen elkaar vechten'. Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen te vaag en te onpersoonlijk zijn om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Wat betreft uw verklaringen dat u hier al woont sinds 1991, u geen andere plaats heeft om te verblijven en u niemand meer heeft in Marokko dient opgemerkt dat dit louter persoonlijke motieven zijn die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie (verklaring volgend verzoek dd. 16.12.2020 punten 16, 19 en 21).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de Procedurerichtlijn en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en machtsoverschrijding, voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève, minstens voldoet hij aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat *in casu* de bestreden beslissing werd genomen zonder een interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen volgens verzoeker een schending uitmaakt van de Procedurerichtlijn en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend

voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker besluit uit de parlementaire voorbereiding dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de verzoeker om internationale bescherming moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij, geen gehoor dient af te nemen.

Daarnaast betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft beslist om zijn tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren. Hij zet in verband het volgende uiteen: *“Dat de aanvrager is afkomstig uit inderdaad Guelmim gelegen in de Westelijke Sahara te Marokko.*

De verzoeker is van gemengde origine: hij is Saharawi van zijn vaderskant. Hij is niet in zijn land van herkomst teruggekeerd sinds 1991.

De bestreden beslissing heeft geen onderzoek gedaan in verband met zijn origine Saharawi.

Bovendien heeft de verzoekende partij actief geweest in België voor een organisatie begaan met de toestand in de Westelijke Sahara van Marokko. Deze organisatie streeft de onafhankelijk van de Westelijke Sahara na. Het wordt niet door de bestreden beslissing betwist.

Via zijn telefonische contacten met zijn moeder vernam hij dat hij nog steeds gezocht wordt door de lokale politie.

Als hij teruggaat, zo geeft hij aan, zal hij problemen met de politie krijgen omwille van zijn activiteiten toen hij daar was. Hij volgt het nieuws op de radio en de Marokkanen en de mannen van het Polisario vechten nog steeds tegen elkaar. Darenboven heeft hij niemand meer in Marokko.

Het is dan ook inconsequent om de verzoeker te verwijten dat zij geen documenten heeft voorgelegd, aangezien deze door het CGVS in ieder geval als vals zullen worden beschouwd. Dit maakt het asielerhaal dus niet ongeloofwaardig, zoals het CGVS beweert, zonder het anders te rechtvaardigen. Het is ook het enige element waarop het de beslissing is gebaseerd om de weigering om dit nieuwe element in aanmerking te nemen, te rechtvaardigen. Daarom is de bestreden beslissing niet wettelijk gefundeerd. (...)

Aldus, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft de verwerende partij het nagelaten rekening te houden met alle elementen in het nemen van haar beslissing.

Zodoende, is de verwerende partij is klaarblijkelijk tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd.”

Tot slot argumenteert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen faalt in haar samenwerkingsplicht en in haar plicht om na te gaan of in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook betoogt hij dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

Als bijlage aan het verzoekschrift worden twee attesten van Fedasil dd. 19 januari 2021 en 26 januari 2021 en een e-mail van een sociaal assistente gericht aan verzoekers raadsman dd. 26 januari 2021 gevoegd.

2.2. Voorafgaande opmerkingen

2.2.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor

subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoeker machtsoverschrijding aanvoert doch hierover niet de minste toelichting geeft, laat staan aangeeft op welke wijze machtsoverschrijding zou zijn gepleegd. Er kan overigens niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.3. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen toepassing werd gemaakt van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" doch dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat (i) hij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek, doch hij zich louter beperkt tot een verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk omwille van zijn betrokkenheid bij acties van de Sahrawi in Marokko problemen te hebben gekend, (ii) het geen betoog behoeft dat zijn loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek in het kader van zijn actuele verzoek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van de door hem ingeroepen asielmotieven temeer hij, gepeild waarom hij actueel in Marokko nog problemen zou ervaren, geen concrete bewijzen aanreikt en zijn verklaringen te vaag en te onpersoonlijk zijn om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden en (iii) zijn verklaringen dat hij hier al woont sinds 1991, hij geen andere plaats heeft om te verblijven en hij niemand meer heeft in Marokko, louter persoonlijke motieven zijn die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het feit dat het adagium "*fraus omnia corrumpit*" geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde is dan ook niet dienstig.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.7. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd op 30 april 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat (i) er geen geloof wordt gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven, met name de vervolging door de Marokkaanse autoriteiten wegens zijn deelname aan protesten van de Sahrawi tegen het Marokkaanse bewind in de Westelijke Sahara in de jaren '80 en begin jaren '90 daar (1) verzoeker reeds in 1991 in België aankwam maar pas in 2018 een verzoek om internationale bescherming deed en deze laattijdigheid van zijn verzoek zijn ingeroepen vrees ernstig in het gedrag brengt, (2) verzoeker Marokko verliet met zijn eigen paspoort, wat erop wijst dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Marokko niet in de negatieve aandacht stond van de Marokkaanse autoriteiten, (3) verzoeker geen enkel origineel begin van bewijs van zijn identiteit neerlegt, hetgeen een negatieve impact heeft op zijn algemene geloofwaardigheid, (4) verzoeker een zwak politiek profiel heeft daar (a) hij slechts een eenvoudige betoger was en geen specifieke rol uitoefende of geweld gebruikte tijdens de betogingen waaraan hij deelnam, (b) hij enkele keren werd opgesloten door de Marokkaanse politie maar steeds na korte tijd werd vrijgelaten, (c) hij nooit voor het gerecht werd gedaagd noch veroordeeld, en (d) hij na zijn laatste opsluiting in 1988 nog enkele jaren in Marokko bleef en uit ging werken, waaruit evenmin blijkt dat hij in de periode voor zijn vertrek uit Marokko geïdendeerd werd door de autoriteiten met het oog op vervolging, (5) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over zijn politieke activiteiten en met name (a) bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde twee maanden te zijn opgesloten in Casablanca en op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde een week te zijn opgesloten, (b) bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde sympathisant te zijn van de "Socialistische Unie van Marokko" en op het Commissariaat-generaal eerst verklaarde lid te zijn, dan aangesloten te zijn geweest, maar geen lidkaart ervan neerlegt, (ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in België politiek actief is in de strijd voor onafhankelijkheid voor de Westelijke Sahara omdat (1) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte dat hij actief is voor de Vereniging van de Sahrawi Gemeenschap in België, (2) zijn verklaringen over zijn activiteiten voor deze vereniging niet intern coherent zijn, aangezien hij enerzijds beweert in deze vereniging actief te zijn en anderzijds verklaart sinds 2009 geen activiteiten meer ervoor uit te voeren aangezien hij ziek werd, (3) hij geen officiële functie bekleed in de vereniging, (4) hij weinig op de hoogte is van de organisatiestructuur van de vereniging, aangezien hij de naam ervan moest aflezen van het neergelegde attest en geen informatie kan geven over de leidinggevenden van de vereniging, (5) hij niet op de hoogte is van de laatste activiteiten van de vereniging in België, (iii) de door de verzoeker neergelegde documenten voorgaande appreciatie niet kunnen ombuigen, omdat (1) er gezien voorgaande ernstige bedenkingen bestaan aangaande de authenticiteit van het neergelegde attest van de Sahrawi gemeenschap, dit attest vermeldt dat de verzoeker aan alle activiteiten van de vereniging zou hebben deelgenomen, hetgeen hij geenszins kan aantonen, documenten enkel bewijswaarde hebben indien ze worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien voorgaande hier niet het geval is, en het stuk overkomt als een complaisancestuk gemaakt

voor de asielpprocedure dat geen bewijs vormt van vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (2) het medisch attest betreffende verzoekers eerdere aanvragen tot regularisatie niets toevoegt aan zijn asielaans en (3) de documenten betreffende verzoekers aanvragen tot regularisatie geen ander licht kunnen werpen op de gemaakte beoordeling inzake zijn verzoek om internationale bescherming en (iv) verzoekers medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, verzoeker zich voor de beoordeling van medische elementen dient te wenden tot de procedure op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en hij geen medische attesten neerlegt met betrekking tot zijn medische toestand.

Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 240 605 van 8 september 2020, waarin werd geoordeeld dat (1) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij anno 2020 vervolging door de Marokkaanse autoriteiten hoeft te vrezen wegens zijn deelname aan protesten van de Sahrawi tegen het Marokkaanse bewind in de Westelijke Sahara in de jaren '80 en begin jaren '90, (2) hij evenmin aantoonst dat hij in België handelingen zou hebben gesteld die anno 2020 aan de Marokkaanse autoriteiten bekend zijn en die voor de Marokkaanse autoriteiten aanleiding zouden kunnen zijn om ten aanzien van hem op dergelijke wijze op te treden dat in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet zou ontstaan, (3) uit niets blijkt dat er in Marokko, en meer in het bijzonder in de Westelijke Sahara, actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (4) verzoekers medische problemen, hij had een alcoholprobleem en valt soms flauw, op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.8.1. In het kader van zijn huidig, tweede verzoek om internationale bescherming, volhardt verzoeker in zijn vluchtrelaas en asielmotieven en stelt hij dat de eerder door hem aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn. Hij geeft aan dat hij in geval van terugkeer naar Marokko problemen met de politie zal krijgen omwille van zijn activiteiten in het verleden. Hij stelt dat hij het nieuws op de radio volgt en dat de Marokkanen en de mannen van het Polisario nog steeds tegen elkaar vechten. Daarenboven heeft hij naar eigen zeggen niemand meer in Marokko. Verzoeker legt geen documenten neer ter staving van zijn verzoek.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar

dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk omwille van uw betrokkenheid bij acties van de Sahrawi in Marokko problemen te hebben gekend. (...)*

Het behoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing naar deze zelfde problematiek in kader van uw actuele verzoek geen ander licht vermag te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS temeer u, gepeild waarom u actueel in Marokko nog problemen zou ervaren, geen concrete bewijzen aanreikt. U komt immers niet verder dan ‘ik volg het nieuws op de radio (...) de problemen zijn nog steeds aan de gang tussen de Marokkanen en de mannen van het Polisario, die tegen elkaar vechten’. Het hoeft geen betoog dat uw verklaringen te vaag en te onpersoonlijk zijn om hieruit een vrees in de zin van de Conventie te kunnen afleiden. Wat betreft uw verklaringen dat u hier al woont sinds 1991, u geen andere plaats heeft om te verblijven en u niemand meer heeft in Marokko dient opgemerkt dat dit louter persoonlijke motieven zijn die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie (verklaring volgend verzoek dd. 16.12.2020 punten 16, 19 en 21).”

Verzoeker komt in het verzoekschrift in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het betwisten en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gratuite stelling dat het inconsequent is om hem te verwijten dat hij geen documenten heeft voorgelegd aangezien deze door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in ieder geval als vals zullen worden beschouwd, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft het verwijt dat geen onderzoek werd gedaan *“in verband met zijn origine Saharawi”* en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook klaarblijkelijk is tekortgeschoten aan haar onderzoeksplicht, merkt de Raad op dat in voornoemd arrest nr. 240 605 reeds het volgende werd overwogen: *“Aangezien op basis van het geheel van verzoekers verklaringen zoals blijkt uit het voorgaande aldus dient te worden geconcludeerd dat er geen enkele indicatie voorhanden is dat hij door de Marokkaanse autoriteiten werd/wordt geïdoleerd omwille van zijn deelname aan protesten in de jaren '80 en begin jaren '90 of omwille van zijn voorgehouden (beperkte) activisme in België, is het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie voor personen afkomstig uit de West-Sahara niet dienstig. Er kan immers niet worden ingezien waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij gebrek aan enige aanwijzing dat verzoeker door de Marokkaanse autoriteiten werd/wordt geïdoleerd met het oog op vervolging, nog verder onderzoek zou hoeven te verrichten omtrent de situatie van activisten en demonstranten in de Westelijke Sahara. De Raad benadrukt te dezen nog dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelte bewijslast” is, zoals verzoeker lijkt te menen, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. In acht genomen wat voorafgaat, maakt verzoeker overigens op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle relevante elementen van de zaak, in het bijzonder verzoekers eigen verklaringen, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging door de Marokkaanse autoriteiten omwille van zijn betrokkenheid bij protesten tegen de Marokkaanse overheid en pro de onafhankelijkheid van West-Sahara. Een*

onderzoek naar de situatie (van Sahrawi) in West-Sahara kan aldus in elk geval tot geen ander besluit leiden betreffende de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming." Gelet op deze vaststellingen en overwegingen en mede in acht genomen het feit dat verzoeker naar aanleiding van huidig tweede verzoek geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere appreciatie van de door hem ingeroepen asielmotieven, is het verwijft dat de commissaris-generaal *in casu* geen verdere onderzoeksdaden heeft verricht niet dienstig.

In zoverre verzoeker daarnaast aanvoert dat verwerende partij in de analyse van de documenten evenzeer diende te handelen conform de samenwerkingsplicht en hij in dit verband verwijst naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11), volstaat het erop te wijzen dat verzoeker geen documenten heeft neergelegd ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal er in de eerste plaats in bestaat dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij als verzoekende partij de bewijslast van een gegronde vrees voor vervolging draagt, dat dit echter niet inhoudt dat hij moet aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden doch hij enkel het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging dient aan te tonen, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de verzoeker om internationale bescherming aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Verzoeker slaagt er echter, het voorgaande indachtig, geenszins in zijn vrees te objectiveren.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is gebleken.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, waaruit blijkt dat verzoeker gehospitaliseerd is geweest van 18 tot 22 januari 2021, kunnen geen ander licht werpen op het voorgaande.

2.8.2. Waar verzoeker nog hekelt dat hij niet opnieuw gehoord werd naar aanleiding van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en

de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet-ontvankelijk verklaren van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, verklaring volgend verzoek). Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal in het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige

verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift overigens tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en brengt geen elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker toont bovendien op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavig verzoek afgelegde verklaringen verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.11. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS